

Militærpensionerne i de Forenede Stater.

Amerika, Demokratiets Mønsterland, har en Finanshistorie, der er lærerig, skønt de Forhold, den fortæller om, ikke altid kunne karakteriseres som mønsterværdige. De vidunderligste Ting berettes om amerikanske Toldlove og Toldadministration, om Indkomst- og Formuebeskatning i amerikanske Stater og om andre Forhold vedrørende Budgettets Indtægtsside. Vende vi os til dettes Udgiftsside, træffe vi ogsaa der mærkværdige Ting. Blandt de mest vidunderlige regne vi — Militærpensionsvæsenet.

Siden Borgerkrigens Afslutning er der i de Forenede Stater (i Aarene 1866—99) blevet udbetalt i Militærpensioner et samlet Beløb af 2390 Millioner Dollars. Beløbet er enormt, — og det Mærkelige er, at Udgiften til Militærpensioner stiger, jo mere man fjerner sig fra Borgerkrigen. Udgiften udgjorde i 1866 15½ Mill. Dollars, i 1878 27 Mill., i 1880 56, i 1890 106 og derefter i de følgende Aar 130, 140, 150 ja endnu flere Millioner Dollars.

Antallet af Pensionister steg fra under 200,000 i Tresernes sidste Aar til 300,000 i Begyndelsen af Firserne og derefter stærkt Aar for Aar, indtil det i

Militærpensionerne i de Forenede Stater.

Amerika, Demokratiets Mønsterland, har en Finanshistorie, der er lærerig, skønt de Forhold, den fortæller om, ikke altid kunne karakteriseres som mønsterværdige. De vidunderligste Ting berettes om amerikanske Toldlove og Toldadministration, om Indkomst- og Formuebeskatning i amerikanske Stater og om andre Forhold vedrørende Budgettets Indtægtsside. Vende vi os til dettes Udgiftsside, træffe vi ogsaa der mærkværdige Ting. Blandt de mest vidunderlige regne vi — Militærpensionsvæsenet.

Siden Borgerkrigens Afslutning er der i de Forenede Stater (i Aarene 1866—99) blevet udbetalt i Militærpensioner et samlet Beløb af 2390 Millioner Dollars. Beløbet er enormt, — og det Mærkelige er, at Udgiften til Militærpensioner stiger, jo mere man fjerner sig fra Borgerkrigen. Udgiften udgjorde i 1866 15½ Mill. Dollars, i 1878 27 Mill., i 1880 56, i 1890 106 og derefter i de følgende Aar 130, 140, 150 ja endnu flere Millioner Dollars.

Antallet af Pensionister steg fra under 200,000 i Tresernes sidste Aar til 300,000 i Begyndelsen af Firserne og derefter stærkt Aar for Aar, indtil det i

1898 paa det Nærmeste naaede Millionen! (Nøjagtigt for 1898 993714; i 1899 en Kende lavere).

Til Honorarer for de undersøgende Læger blev der i de senere Aar udbetalt omtrent $\frac{3}{4}$ Mill. Doll. aarlig; men i 1891, 1892 og 1893 endog adskilligt over halvanden Million Dollars i hvert af Aarene.

De øvrige Omkostninger ved Forvaltningen staa i Forhold hertil: Forvaltningen af Militærpensionsvæsenet koster aarligt Millioner.

Disse Tal give Stof til allehaande Betragtninger. Vi faa her en lille Forestilling om, hvorledes Demokratiet i Amerika har forstaaet at sætte Statskasseudplyndringen i System. Den, der vil have nøjere Besked herom, henvises til William Henry Glasson's History of the Military Pension Legislation in the United States (New York 1900. 135 S.) Bogen er udgivet af Columbia Universitetets statsvidenskabelige Fakultet. Den omfatter ikke »retirement pensions«, heller ikke Civilpensioner, heller ikke Staternes Pensionslove; — en Undersøgelse af disse sidste kunde dog have været af Interesse, idet nogle af Sydstaterne yde Pensioner til forhenværende Soldater af den konføderede Hær.

Det amerikanske militære Pensionsvæsen — og de dermed følgende Misbrug — er ikke nogen ny Opfindelse. Langt fra! Det amerikanske militære Pensionsvæsens Historie rækker over et helt Aarhundrede. Det kan have sin Interesse at fremdrage et Par Data ogsaa af denne Histories ældre Del.

Under Uafhængighedskrigen, den amerikanske Revolutionskrig i det 18. Aarhundrede, tjente der i den amerikanske Hær maaske omtrent 300,000 Sol-

dater. (Tallet angives til 289,715, men har ikke Krav paa fuld Troværdighed). Ifølge Love af 1818, 1828, 1832 og flere Aar blev omtrent 60,000 af disse Soldater pensionerede (deriblandt c. 3000 Invalider), og fra 1818 til 1869, da den sidste af Pensionisterne døde, udbetaltes der til dem c. 49 Millioner Dollars (hvoraf $2\frac{1}{2}$ Mill. i Invalideunderstøttelse). — Af »revolutionære Enker«, som de kaldes, Enkerne efter Revolutionshærens Soldater, pensioneredes, ifølge Love af 1836 og følgende Aar, omtrent 40,000, hvoraf imidlertid kun faa Tusinde havde været gift med Soldater før Krigens Slutning. Enke-Pensionerne androg fra 1836—74 tilsammen ialt c. 20 Mill. Dollars. — Til Soldaterne og deres Enker udbetaltes altsaa tilsammen c. 69 Millioner Dollars. Men ved Bedømmelsen af dette Tal maa det erindres, at disse Pensions-Udbetalinger overhovedet først begyndte 35 Aar efter Krigens Afslutning; fremdeles at Enke-Pensionerne først begyndte endog 53 Aar efter Krigens Afslutning, at Invalideforsørgelsen ikke spillede nogen videre Rolle, og at der ikke — som senere — tilstodes Understøttelse til Fædre, Mødre, Søstre og Brødre, og kun i faa Tilfælde til gamle Soldaterdøtre og forældreløse Soldaterbørn. Tages disse Omstændigheder i Betragtning, maa den revolutionære Pensionsbyrde siges at have været meget betydelig, — og dog vil en Smule Krig som Krigen med Spanien afføde en langt større Pensions-Udgift, end den store Revolutionskrig gjorde.

Med Hensyn til Detaillerne vedrørende Pensionslovene, der for Unionens Vedkommende begyndte allerede 1776, henvises til den ovennævnte Bog. Her

bemærkes kun i al Almindelighed, at Skandaler og Bedragerier hele Aarhundredet igennem voxede op som Paddehatte i Pensionslovenes Spor. Fingerede Personer anmeldtes af Pensions-Agenterne som pensionsberettigede. Den Alder, Pensionisterne opnaaede, var ofte overraskende høj. Fordredes Trang som Betingelse for Pensions Opnaaelse, meldte velhavende Folk sig ikke desto mindre. Antallet af Pensionsansøgere beregnedes ved Lovenes Udarbejdelse og Behandling i Kongressen gennemgaaende altfor lavt, og saa fremdeles. En Modstander af Pensionsloven af 1832 havde i Kongressen hævet sin advarende Røst og profeteret, at naar Unionen først var kommen ind paa Systemet med disse Militærpensioner, saa vilde den aldrig mere kunne slippe ud af det, men vilde tværtimod arbejde sig stedse dybere ned i det; — hans Røst lød forgæves, men Ret fik han.

I Tiden mellem Revolutionen og Borgerkrigen havde Unionen forskellige Krige at bestaa, der ogsaa avlede Pensionsbyrder. Her er saaledes Krigen af 1812. De to vigtigste Love angaaende Pensioner for forhenværende Soldater fra 1812, og disses Enker, ere af 1871 og 1878. Den første af disse Love bragte Antallet af Pensionister op fra 727 i 1871 til over 20,000 i 1872; — tresindstyve Aar efter Krigen. Den anden bragte Tallet fra c. 14,000, til hvilket det var faldet i 1878, op til næsten 33,000 i 1879, — syvogtresindstyve Aar efter Krigen. Den aller største Del af dette store Tal var Enker. Hovedforskellen mellem de to Love bestaar deri, at i 1871 forskreves det, at en Enke for at opnaa Pension skulde have været gift med den paagældende Soldat ved Freds-

slutningen i 1812; — men i 1878 blev denne Betingelse strøgen. Resultatet blev, at der i Anledning af Krigen 1812 maatte tilstaaes Enkepensioner til en Mængde Kvinder, der i 1812 end ikke vare fødte! Denne extraordinære Liberalitet motiveredes i Kongressen med den Betragtning »that the affectionate ministrations of a devoted wife during the declining years of an infirm and too often destitute and suffering soldier should receive some recognition on the part of the Government, created and established by their (*sic!*) valor and services in the field«.

Det højeste Tal af Pensionister efter Krigen af 1812 naaedes i 1880, nemlig c. 35.000, hvoraf c. 10.000 forhenværende Soldater, c. 25.000 Enker. Efterhaanden gik Tallet jo ned. D. 30. Juni 1899 var der kun 1 forhenværende Soldat tilbage; — han var da 99 Aar gammel, og maa altsaa som en tolvaarig Dreng have været med i Krigen. Men af Enker var der i 1899 endnu 1998 tilbage, og det kan da forudses, at naar der er forløbet mere end et helt Aarhundrede siden Krigen af 1812, vil der endnu findes pensionerede Enker efter Soldater fra denne Krig! Enkepensionen udgjorde oprindeligt 8 Dollars maanedligt, — efter en Lov af 1886 derimod 12 Dollars maanedligt. Alt i Alt er der i Aarene 1871—1899 udbetalt c. 30 Mill. Dollars i Enkepensioner og c. 14 Mill. Dollars til forhenværende Soldater, tilsammen noget over 44 Mill. Dollars i Pensioner i Anledning af Krigen af 1812.

I 1892 udkom en Lov om Pension til forhenværende Soldater fra forskellige Krige med Indianerne, — Krige, der laa saa langt tilbage som 1832

—1842. Om Enkepensioner gaves der ogsaa her Bestemmelser. Skønt de paagældende Krige ligge saa overordentligt langt tilbage i Tiden, blev Tallet af Pensionister dog ganske respektabelt: i 1899 var Tallet af pensionerede »Survivors« 1646, af pensionerede Enker 3899, tilsammen 5545 Pensionister efter Krige, der ligge 60—70 Aar tilbage i Tiden. Den samlede Pensionsudgift udgjorde i de syv Aar 1893—99 4,4 Mill. Dollars. Pensionen pro persona andrager c. 100 Dollars aarligt.

41 Aar efter den mexikanske Krig i 1846 udkom en Lov, altsaa i 1887, om Pension for forhenværende Soldater fra nævnte Krig og disses Enker. Paa den mexikanske Krigs Personlister stod der endnu i 1899 — 53 Aar efter Krigen — 9204 »Survivors« og 8175 Enker, tilsammen 17.379 pensionerede Personer. Pensionen udgør 8 à 12 Dollars maanedligt, og den samlede Udgift i 1887—1899 26,7 Mill. Dollars.

I 1861 brød Borgerkrigen ud, og den bragte Pensionsbyrden enormt i Vejret. Ja, i nogle Tilfælde virkede den ganske vist i modsat Retning. I 1862 slettedes saaledes omtrent 2000 Navne af Pensionslisterne, fordi deres Bærere stod paa den »gale« Side under Borgerkrigen. Ved Krigens Slutning var alle Pensionister fra de elleve konføderede Stater blevne strøgne af Pensionslisterne; — senere fik adskillige af dem Pension igen, ja fik Erstatning for Standningen af Pensionsudbetalingen under Krigsaarene. Siden 1862 har »loyalty during the Civil War« været opstillet som Betingelse i adskillige Pensionslove, — men fra denne Regel er der dog oftere afvejet.

Hvad der er blevet indvundet ved slige Pensions-Kassationer, vejer intet i Sammenligning med den forøvrigt stedse stigende Liberalitet. Pensionsloven af 1862 gik videre end nogen tidligere, og senere er man gaaet endnu videre. Kategorierne af Pensionsberettigede ere blevne udvidede; Mødre og Søstre og andre Slægtninge ere blevne optagne blandt de Pensionsberettigede, og Pensionerne saavel som Invalideunderstøttelserne ere blevne rundeligere og rundeligere. Indviklede Tabeller over maanedlige Erstatningssummer (— indtil 100 Dollars maanedligt —) for mistede Lemmer etc. kunne opstilles. Ved Love af 1864, 1872, 1874, 1878 og 1889 taxeredes Tab af begge Hænder til en maanedlig Understøttelse af henholdsvis 25, $31\frac{1}{4}$, 50, 72 og 100 Dollars. Tab af begge Øjne taxeredes paa samme Maade, — med den Undtagelse at man ved Loven af 1889 undlod at tage dette Tab med. Taxten for Tab af begge Fødder er: 20, $31\frac{1}{4}$, 50, 72 Dollars. Tabet af en Arm taxeredes ved sex forskellige Love henholdsvis til 15, 18, 24, 30, $37\frac{1}{2}$, 45 Dollars. Disse Exempler blot som Antydninger. Mellem 1864 og 1894 er der mindst femten Gange blevet normeret ny, specificerede Tarifer, — stedse stigende.

Den saakaldte »Arrears Act«, som Præsident Hayes blev presset til at underskrive i 1879, hører blandt de mange amerikanske Pensionslove, der i høj Grad forøgede Pensionsbyrden. Loven gav Bestemmelse om, at Pension eller Understøttelse, der hidtil ikke var bleven forlangt og derfor heller ikke tilstaaet, herefter skulde udbetales, naar Krav derpaa rejstes. Og saadanne Krav blev derefter rejste i

massevis. Sagen var den, at en hel Skare af »claim agents«, Pensions-Prokuratorer, levede af at rejse Pensionskrav og drive dem igennem. Det var denne Klasse Mennesker — ikke Veteranerne, ikke de gamle Invalider, ikke Enkerne eller de forældreløse Børn — der agiterede for ny Pensionslove. De gennemstøvede Kirkegaardsprotokollerne, søgte at udfinde Navnene paa afdøde Soldater, gik derefter paa Jagt efter Enker, — og fandt naturligvis Kvinder, som blev »pliant tools in the hands of the operators«. Pensionsdirektør Evans beretter følgende om en Kaptejns-Enke: Kaptejnen var død i 1871; var ikke Pensionist og havde aldrig ansøgt om Pension; Enken forblev Enke i sexten Aar; hun giftede sig igen i 1887; Krav paa Pension havde hun aldrig rejst; — men i 1893, sex Aar efter Indgaaelse af andet Ægteskab, 22 Aar efter Kaptejnens Død, forlangte hun pludselig Pension for de sexten Aar 1871—1887; — 4000 Dollars udbetaltes hende paa en Gang, til Glæde og Nyttc for hendes anden Mand, der ikke havde haft det fjerneste at gøre med Krigen. Lignende eller endnu værre Tilfælde forekom ofte. Arrears Act'en satte en Præmie paa Pensions-Svindlerier. Hvad bedrageriske Agenter have tjent paa denne Lov, er i ethvert Fald meget betydelige Summer. Pensionsdirektøren havde allerede i 1879 forudsagt, hvad Følgen vilde blive: De tidligere Love, skrev han i en af sine Indberetninger, avlede megen Svig; det antoges af Mange, at Staten aarligt maatte betale 2 Millioner Dollars »for fraudulent pensions«; men han, »the Commissioner of Pensions«, ansaa dette for at være for lavt anslaaet, og Arrears Act'en

af 1879 vilde i ethvert Fald gøre Bedragerierne langt omfangsrigere; thi nu drejede det sig ikke blot om en beskeden Aarspension, men om Udbetalingen af en samlet Sum paa maaske adskillige Tusinde Dollars, flere Aars sammenlagte Pensionsbeløb; — Agenterne vilde ofte stikke denne Sum i deres Lomme, og blot overlade de kommende Aars Pensioner til de Pensionsberettigede. Saadanne Betragtninger anstilledes, — og de slog til. Og Pensionsdirektøren tilføjede: »it will be little less than a miracle if extensive official corruption does not follow«.

Arrears Act'en standsede ikke Pensions-Agitationen; tværtimod blev denne af en saadan Styrke, at intet af de politiske Partier vovede at modsætte sig yderligere Pensions-Forholdsregler. Et nyt, vidtgaaende Lovforslag vedtoges af Kongressen i 1886, — men Præsident Cleveland havde Mod nok til at bruge sit Veto derimod. Hans Veto-Budskab var et i meget energiske Udtryk affattet Aktstykke, der i høj Grad vidner til Gunst for Præsidentens Hæderlighed. Han fremhævede bl. a., at Borgerkrigens Soldater allerede for deres Militærtjenester havde modtaget saa rigelig Godtgørelse, at aldrig før var Soldater i noget Land blevne saa ædelmodigt behandlede, aldrig før »since mankind first went to war«. Han fremhævede, at Kravene ikke egentligt skyldtes de hæderlige, patriotiske, veltjente Veteraner, men Agenter af meget tvivlsom moralsk Beskaffenhed. Han slog fast, at Lovforslaget, hvis det ophøjedes til Lov, vilde paaføre Statskassen Byrder af et uanet Omfang. Han nedlagde altsaa sit Veto.

Og Følgen heraf? Den første Følge var, at der rejste sig en Storm mod den modige og samvittighedsfulde Præsident. Mac Kinley og mange Andre rejste sig og erklærede, at Forslaget skulde drives igennem, trods Præsidentens Veto. Ved Afstemningen stemte 175 Ja, 125 Nej. Bill'en faldt altsaa, da den ikke opnaaede to Tredjedel af Stemmerne.

Men nyt Præsidentvalg stod nu for Døren, og Præsident Cleveland fik at føle, hvad Modstand mod Pensionslovene betød. »We denounce the hostile spirit shown by President Cleveland in his numerous vetoes of measures for pension relief«, erklærede det republikanske Parti i Valgprogram af 1888. »Ligeoverfor en Statskasse, der svømmer over, — an overflowing Treasury — vilde det være en offentlig Skandale«, om man ikke gik videre med sine Pensionsunderstøttelser, — hed det i Programmet. Agitationen voxede og voxede, — og i Virkeligheden var det Pensions-Agitationen, der lagde det afgørende Lod i Vægtskaalen og muliggjorde Harrisons Valg.

D. 27. Juni 1890 stadfæstede Præsident Harrison den ny, saakaldte »Dependent Pension Law«. Dens Venner havde først beregnet, at den vilde koste Staten 6 Mill. om Aaret, senere dog 35 Mill. eller højst 41 Mill. Dollars. I Virkeligheden har den indtil Juni 1899 kostet Statskassen 500 Millioner Dollars! Den giver Pensioner til Personer, som under Borgerkrigen have gjort mindst tre Maaneders Tjeneste, og som lide af et varigt Onde, der gør dem legemligt Arbejde umuligt. Soldater-Enkerne faa Pension, naar de ere

henviste til at tjene deres Livsophold ved dagligt Arbejde. Gifter Enken sig igen, gaar Pensionen over til hendes første Mands Børn, der ere under 16 Aar eller ere i hjælpeløs Forfatning. — Der bestaar nu egentlig to Pensions-Systemer, det ene i Henhold til Loven af 1890, det andet, der er ordnet ved den ældre almindelige Invalide-Pensions-Lovgivning. I Henhold til denne sidste pensioneres nu 440,000 Personer (deraf 107,000 Enker); — I Henhold til Loven af 1890 pensioneredes der 550,000 Personer (deraf 130,000 Enker). Tilsammen altsaa nu 990,000 Pensionister, — ikke langt fra Millionen.

Her et Exempel til Oplysning om, hvorledes Pension hæderligt og uangribeligt kan opnaas i Henhold til Loven af 1890. En Forretningsmand har i sin Tid tjent i Hæren, under Borgerkrigen, i tre Maaneder. Dette giver ham endnu ingen Adkomst til Pension, — men bliver han senere engang kørt over af en Vogn og mister han derved sin ene Fod, saa er han pensionsberettiget (Pensionen udgør fra 6 til 12 Dollars maanedligt). Om han er rig eller fattig, spørges der ikke om; om han har paadraget sig Skaden i Krigen eller mange Aar efter, spiller ingen Rolle; kun maa den ikke skyldes »et lastefuldt Liv«.

Foruden de almindelige Pensionslove er der udkommet en Masse specielle Pensionslove, i 1883—85 saaledes næsten 600, i 1885—87 856, i 1887—89 over 1000, i 1889—91 henimod 1400 osv. osv., — ialt fra 4. Marts 1861 til 4. Marts 1899 6791. De fleste af dem godkende Krav, som Pensionsbureauet absolut havde forkastet, men nogle af dem kunne naturligvis

have været velbegrundede. I Almindelighed har Kongressen behandlet disse Love paa en i højeste Grad formløs Maade; Medlemmerne have ikke skænket dem den ringeste Tanke; Ingen har gidet spille et Ord paa dem; knap nok have Medlemmerne gjort sig den Ulejlighed at stemme, og Vedtagelsen har fundet Sted i ikke beslutningsdygtige Møder. Følgerne af en saa stor Ligegyldighed ligge lige for Haanden. Præsident Cleveland gjorde sig atter her fortjent ved at bruge sit Veto mod ikke mindre end 228 absolut forkastelige specielle Pensionslovforslag. Grant brugte sit Veto mod 5 af den Slags Smaalove. Ingen anden Præsident har gjort sig nogen Ulejlighed for deres Skyld. Men Clevelands Energi henedede i alt Fald Offentlighedens Opmærksomhed paa Sagen, og senere skal man have passet noget bedre paa, at der ikke dreves altfor store Misbrug med de specielle Pensionslove.

De amerikanske Militærpensionslove have i Tidernes Løb udvidet sig i alle Retninger. De første indeholdt kun »disability provisions«. Fra en blot Invaliddeforsørgelse skred man til Tjeneste-Pensioner, og til Pensioner for de forhenværende Soldaters Enker og Børn, Forældre, Søstre og andre Slægtninge. Ydelserne blev samtidigt stedse rundeligere. Denne Udvikling understøttedes til Tider ved en Henvisning til Statskassens store Overskud, — og da Overskudet var forsvundet, viste det sig vanskeligt at komme bort fra den en Gang betraadte Bane. Agitationen for de vidtforgrenede Pensionsydelser skyldtes i første Linje ikke dem, der skulde modtage Pensionerne,

men Mellemmænd, Agenter og Prokuratorer, der havde en Interesse i at faa mange Pensionssager at ordne. Først senere lykkedes det at faa de forhenværende Soldater organiserede i »the Grand Army of the Republic«, hvis Ledere i Virkeligheden var Pensionsprokuratorer. Denne Organisation naaede efterhaanden en saadan Styrke, at begge de politiske Partier blev bange for at støde den for Hovedet: den kom til at spille en politisk Rolle og lagde sit Lod i Vægtskaalen ved Præsidentvalgene. Men den Indflydelse, den øvede, gik ikke i Retning af at befordre Ærlighed og Ubestikkelighed. Det Modsatte blev Tilfældet. Svig og Bedrag paa alle Ledder og Kanter fulgte med Pensionsvæsenets Udvikling. Agenter og Lovgivere lod sig lede af personlige Interesser paa Bekostning af Samfundets, Statskassens, Skatteborgernes Tarv; Pensionsudredelserne kom til at tynges som en tung Byrde paa Skatteydernes Skuldre. I mange Tilfælde, hvor de Pensionssøgende maaske ikke have gjort sig skyldige i bevidst Bedrageri, »have they allowed themselves to be persuaded of the existence of disabilities which never would have been discovered except at the suggestion of pension attorneys«. Rige Mænd have nedladt sig til at søge Invalidepension for en Invaliditet, der ikke stod i den fjerneste Forbindelse med deres Militærtjeneste. Unge Piger have ægtet Oldinge for at opnaa Militærenkepension. Og meget Mere! En tidligere Soldat, nu Embedsmand i Pensionsbureauet, skriver: »Det bliver Historiens Sag at berette om Soldatens Dyd og Tapperhed. Ligeoverfor denne

Generation har han vist sig saa udholdende i Hævdelsen af sine Rettigheder, saa hidsig efter Aerkendelse, saa let ført af egennyttige Politikere, saa uheldigt forsvaret af saadan en Skare larmende Talere, at hans Angribere maa undskyldes, naar de betragte ham som en graadig Slughals«.

A. P.-St.
